

PETROVY TÁBOROVÉ LAPÁLIE

Dagmar Čechová

ilustrace

Marie Machálková

ORIGONA®

Copyright © Dagmar Čechová
Illustrations © Marie Machálková

ISBN 978-80-88116-25-7

ID 010-01

*Milý Péťo,
přejeme Ti vše nejlepší k úspěchům ve škole i ve fotbale
a tuto knížku o Tobě Ti dáváme jako dárek na památku.*

Babi Léňa a děda Jěňa

30.6.2026

Úvod

Petromil Chocholouš, hlavní hrdina této knížky, se narodil 5. května 2016 a žije s maminkou, tatínkem a bráchou Adamem v Třebíči. Má zelené oči, hnědé vlasy a jeho oblíbenou barvou je modrá.

I když byl Petr už velký kluk, musel jednoho prázdninového dne odjet na letní tábor. Moc se mu nechtělo, zvlášť když tam nebyl jeho kamarád Filip.

Přečtěte si v tomto příběhu, jaké to nakonec pro Petra bylo skvělé a vzrušující dobrodružství!

1. Přípravy na cestu

Petr se zamračeně podíval na starý hnědý kufr u svých nohou. Jako by nestačilo, že ho donutili tam jet. A teď ještě ta ostuda s tímhle příšerným kufrem, který je snad z minulého století! To mu určitě udělali schválně!

Stokrát raději by teď seděl doma v Třebíči, kde bydlí s maminkou, tatínkem a bráchou Adamem. Místo toho bude muset s tou archeologickou vykopávkou za chvíli nastoupit do autobusu, plného určitě podobně otrávených a hlavně rozhodně úplně cizích dětí a zamíří bůhvíkam do lesů.

„Já jsem měla tábory vždycky ráda,“ přesvědčovala ho před pár týdny maminka, když se vztekal, že na žádný tábor o prázdninách ani náhodou nepojede.

„Já je ale rozhodně rád nemám!“ Petr si založil ruce na prsou křížem a zaujal bojovný postoj, aby bylo jasně vidět, jak moc s tím nesouhlasí. Nebylo mu to ovšem nic platné.

„To proto, žeš ještě nikdy na žádném nebyl,“ zkoušela to s ním maminka trpělivě.

Dobře věděla, že nesmí dát na první Petrův odpor, protože potom by nikdy nikam nejeli. Vždycky jí totiž dalo nejvíc práce ho přesvědčit, že je lepší vyrazit z domova a něco nového zažít a vidět. Většinou byl Petr z výletu nakonec nadšený, ale na začátku to pokaždé vypadalo, jako by ho nějaká neviditelná síla držela pevně omotaného rukávy z kabátku od pyžama a přivázaného k jeho posteli. Nechtěla ho pustit a našeptávala mu do ucha, že je přece všude dobře, ale doma nejlíp.

„Je spousta míst, kam nemusím jezdit a přitom vím, že by se mi tam vůbec nelíbilo, mami. Třeba vězení...“ zkoušel Petr pro změnu vtipkovat.

Maminka se ale vůbec nesmála. V jejím pohledu bylo naopak něco, co tam neviděl ani trochu rád. Nevyřčená prosba, aby se choval jako

Znovu se podíval na starý kufr, na němž byla přivázaná visačka s jeho adresou. To asi kdyby se mu náhodou zavazadlo někde ztratilo, protože ukrást by ho nejspíš nikdo nechtěl.

velký kluk a neztěžoval jí to. Znal ten pohled. Nevypadalo to pro něj vůbec dobře.

Zkusil tedy tasit svou nejsilnější zbraň. Jestli ani to nepomůže, jsou všechny jeho snahy marné. Petr došel až k mamince a pevně ji objal. „Mami, prosím, že tam nemusím?“ upřel na ni své zelené oči a párkrát zamrkal s pohledem neodolatelného štěněte, které se ztratilo a touží po zbytek života dělat loužičky právě na jejím koberci.

„Bude to tam krásné a určitě si najdeš spoustu kamarádů,“ pohladi-la ho maminka po hnědých vlasech a její hlas zněl přitom unaveně a tak nějak zvláště smutně. Rozhodně víc, než mohl Petr ignorovat. Přestal se dál zmáhat na účinný odpor. Byl sice ještě kluk, ale slepý ani hloupý nebyl.

„Nepotřebuju nové kamarády, mám přece Filipa,“ namítl už bez naděje, že by snad jeho reakce mohla cokoliv změnit. Jeho nejlepší kamarád Filip musel odjet už včera. Rodiče ho poslali na pár týdnů k nějaké tetě do Horní Dolní. I když bylo Filipovi líto, že se s Petrem tak dlouho neuvidí, přiznal, že se tam na druhou stranu docela těší. Teta bydlela v hájovně u lesa, kde bylo pořád co dělat a kde se dala zažít spousta dobrodružství.

To je něco úplně jiného než nějaký hloupý a nudný tábor, kam teď Petr musí z donucení odjet autobusem a kde ho určitě nic zajímavého nečeká.

Znovu se podíval na starý kufr, na němž byla přivázaná visačka s jeho adresou. To asi kdyby se mu náhodou zavazadlo někde ztratilo, protože ukrást by ho nejspíš nikdo nechtěl. Na visačce, šikovně zabalené do igelitu, aby nezmokla, stálo úhledným písmem: Petromil Chocholouš, Třebíč.

Snad by mu ani nevadilo, kdyby se ta hrozná hnědá věc někam vypařila, jenže v ní měl i pár svých oblíbených kousků, o které by opravdu

nerad přišel. Jako například milovanou modrou mikinu a pak taky modrý polštářek, který si s sebou všude vozil.

.....

„Chocholouš!“ ozvalo se od dveří autobusu. Stála tam nějaká mladá žena, zřejmě táborová vedoucí, určitě o dost mladší než maminka, a koukala do papírů. Odškrtávala si na seznamu děti, které se dostavily k odjezdu.

Jakmile si něčí jméno odškrtla, jeho kufr, velmi podobný tomu Petrovu, se stěhoval do prostoru pod podlahou autobusu, dítě se rozloučilo s rodiči a nastoupilo mezi ostatní. Blížil se moment, na který se Petr vůbec netěšil, a tak ho prodlužoval, jak jen mohl. Zarytě mlčel a díval se do země, jakoby se ho to vůbec netýkalo.

„Petromil Chocholouš, narozený 5. 5. 2016,“ upřesnila vedoucí a rozhlížela se po dětech, které ještě stály venku.

Maminka se na něj povzbudivě usmála. „Tak si to hezky užij a brzy mi napiš, jaké to tam je.“ Naposledy ho pohladila po hnědých vlasech a zavolala směrem k vedoucí: „Tady!“

Nedalo se nic dělat. Petr předal kufr řidiči a na schodech do autobusu se ještě jednou otočil s výrazem odsouzení na smrt. Kdepak, na mámu tentokrát evidentně nezabere vůbec nic.

Klec sklapla a následující dva týdny bude muset strávit na cizím místě, s cizími dětmi, bez rodiny i kamaráda Filipa. Jen s tím zpropadeným ošklivým starým hnědým kufrem.

*Blížil se moment, na který se **Petr** vůbec netěšil, a tak ho prodlužoval, jak jen mohl. Zarytě mlčel a díval se do země, jakoby se ho to vůbec netýkalo.*

2. Nástup se šiškou

Tak tohle mu ještě scházelo! Jako by snad nestačilo, že musel být tady, ještě ho přidělili do smíšeného oddílu, kde kromě pár prcků, kteří se jistě sotva naučili číst a psát, nebyl nikdo stejně starý jako on. Petr byl druhý nejstarší, hned po jakémsi Kimovi, který právě tak tak prolezl devátou třídou.

V každém stanu s podsadou, které byly postaveny okolo hlavního ohniště do půlkruhu neboli tvaru podkovy, byly dvě provizorní postele z prken a polička. Nic víc. Petr byl z domova zvyklý na své pohodlí a tohle se tomu rozhodně ani neblížilo.

„Tahle je moje,“ zavelel Kim místo pozdravu a vybral si svou část stanu. Zakopl kufr pod postel a natáhl se na ni, jako by tu snad bydlel odjakživa. „Jezdím sem každý rok už od druhý třídy a znám to tady jak své boty,“ dodal tónem, který nepřipouštěl pochyby.

Petr sklouzl pohledem na boty, které si jeho nový spolubydlící ani nezul, než si lehl. Zrovna takové nosil i Filip, takže je Petr vlastně taky celkem znal, nijak mu to ovšem nepomohlo, aby si tu připadal lépe.

„Já jsem tu poprvé,“ připustil, ale velmi se přitom snažil o ledabylý tón, jakoby na tom vůbec nezáleželo. Moc se mu nepovedl, a tak alespoň z kufru vybalil svůj oblíbený modrý polštářek, než zavazadlo po Kimově vzoru zastrčil pod prkennou pelest. Hned se cítil o trochu lépe. Lehl si také na záda, oblíbený polštářek sevřel rukama a nohy v zablácených teniskách vystrčil raději přes podsadu ven, aby si hned první den nenačlal nepořádek v posteli.

„Tak takhle ne, Chocholouši!“ ozval se zvenku přísný hlas hlavního vedoucího. Byl to zarostlý vousatý obr, určitě měl přes dva metry. „Kdes to viděl, lézt do postele v botách? To by se vaši asi divili, že?! Ještě jednou a budeš za trest škrábat brambory pro celý tábor!“

„Tak takhle ne, **Chocholouši!**“ ozval se zvenku přísný hlas hlavního vedoucího. Byl to zarostlý vousatý obr, určitě měl přes dva metry.

Petr polekaně trhl nohama z pelesti dolů tak rychle, až se přitom bolestivě praštil do kotníku. Nechápat se podíval na Kima, který ležel na své posteli jen v ponožkách a tvářil se jako absolutní nevinátko. Kdy si stihl svoje boty sundat, přitom **Petr** vůbec nepostřehl.

Zřejmě měl ze svého úhlu pod plachtou stanu lepší výhled na přicházejícího Barabase, což byla obrova přezdívká, jak se měl **Petr** brzy dozvědět. Kim se tak v mžiku nenápadně vyzul, aby měl problém jen ten nový kluk, který evidentně táborová pravidla ještě neznal.

Hustá a přísně vypadající bradka se ještě jednou rozechvěla a směrem ke Kimovi pronesla: „Nauč prosím tě tady nováčka, jak se má chovat! Ty už to tu přece dobře znáš. Ať s ním nejsou trable a nemá je pak kvůli němu celý oddíl..“ A pak zmizela i se svým nositelem kamsi k polní kuchyni.

Jen se Barabasova ohromná postava odvalila, Kim se začal škodolibě chechtat, až se za břicho popadal. „Teda, ten ti dal! Vypadals jako vyplašený kuře! Div, že ti bulvy nevypadly z důlků,“ posmíval se **Petrovi** a náramně dobře se u toho bavil.

Petr si byl jistý, že tohle by mu **Filip** nikdy neudělal. Správného kluka přece vůbec netěší, když má kámoš problémy. A tenhle Kim ho přitom do toho průšvihu namočil dokonce schválně! **Petr** si bude muset zřejmě dávat po celou dobu trvání tábora velký pozor, aby mu zase na nějakou tu jeho legráčku neskočil.

„Nááástuuup!“ zadunělo Barabasovým hromovým hlasem napříč celým táborem, až se **Petr** divil, že u ohniště v pozoru nestojí i všechny veverka z okolních lesů. Možná už byly na ten jeho řev zvyklé nebo se pravidelně na dobu konání tohoto tábora raději stěhovaly někam do Horní Dolní, aby to nemusely poslouchat.

A teď je tam s nimi možná i **Filip**, sbírá jahody a borůvky, nebo si staví domky z mechu a větví a užívá si pořádné prázdniny, zasníl se **Petr**. A možná, že právě skáče přes potok, pozoruje pstruhy nebo čolky a nějaká ta pořouchlá veverka po něm zrovna hází šišku.

*A teď je tam s nimi možná i **Filip**, sbírá jahody a borůvky, nebo si staví domky z mechu a větví a užívá si pořádné prázdniny, zasníl se **Petr**.*

„Zopakuj to, Chocholouši!“ promluvila na něj najednou bradka hrozně zblízka. Nad ní seděl velký bachratý frňák a jen o malý kousek výš dvě obrovské temně hnědé, snad skoro až černé oči. Vůbec nevypadaly přátelsky, a tak se Petr neodvážil odporovat a prostě splnil rozkaz.

„Šišku,“ hlesl. Nastoupenými oddíly to překvapeně zašumělo.

„Cože?“ Černé oči vypadaly ještě větší, než před chvílí, i když se to předtím nezdálo být už možné.

„Šišku,“ pokrčil rameny Petr a vtom mu došlo, že Barabas určitě nemyslel to, co mu před chvílí běželo hlavou, když vzpomínal na svého kamaráda Filipa. Obr zřejmě vysvětloval dětem nějaká důležitá táborová pravidla a chtěl, aby po něm Petr zopakoval to, co říkal on sám – všem a nahlas.

Petrovi to najednou přišlo k smíchu. Nejdřív trošičku, takže mu začaly lehce cukat koutky, pak už to nešlo udržet a začal se smát doopravdy. Bradka, frňák i temně hnědé oči ucukly překvapeně o kousek dozadu, takže už nepůsobily tak zlověstně.

Pomalu se začaly přidávat další děti, protože Petrův smích byl velmi nakažlivý. Netrvalo dlouho a chechtali se všichni kolem dokola, a to včetně Barabase, který se také neudržel. Jediný, kdo se nesmál, ale nasupeně se rozhlížel okolo, co se to děje, byl Kim.

„Tak jo, fajn,“ Barabas dal ruku kolem Petrových ramen. „Takže abych to shrnul – jak řekl tady vtipálek Petr, kdo bude mít ve stanu největší nepořádek, bude mít k večeři jen suchý... – tedy suchou šišku. To jsme tu ještě neměli, ale proč ne? Fajn, běžte si připravit klacky, budeme si na zahájení tábora jako vždycky opékat buřty.“

„Hurááá!“ ozvalo se sborově a děti se na povel rozprchly. Některé směrem ke svým stanům pro malé nožíky ve tvaru rybiček a ty, které už to znaly a měly je v kapse připravené, rovnou k lesu pro dlouhé a rovné klacíky. Těm pak ořežou rybičkou špičku, aby se na ně buřty dobře naphichovaly.

„Petře, Kime,“ otočil se Barabas k jediným dvěma postavám, které se ze svých míst zatím nepohnuly, „jste nejstarší, budete mít dneska jako první hlídku. Přesně o půlnoci budete připraveni u věže. A pořádně se oblečte, bude úplněk a má se hodně ochladit.“

5. Šiška a Barabas v akci

Když se konečně dosyta nasmáli, překvapeně si uvědomili, že všude kolem je naprostý klid. Stále ještě se dívali vzájemně do očí a první si troufl se rozhlédnout Barabas.

„Jsou pryč,“ hlesl překvapeně. „Ono to vyšlo!“

„Kdepak Petr, to je panečku hlava!“ plácl kamaráda uznale po zádech Filip.

„Ale jak... jak jsi to...?“ Barabas se marně snažil najít správná slova.

„Víš, Kim mi předtím vyprávěl, co se ti stalo, a...“ vtom se Petr zaražil. „Sakra, Kim! Musíme ho rychle najít! Mohl by být v nebezpečí!“

Běželi honem do tábora a hledali všude. V kuchyni, na klučících a dokonce i holčících latrínách, ve společenském stanu i u zdravotnice, nikde nebyl. Dívali se i za stany, volali ho, ale Kim se neozýval.

„Co jen řeknu jeho rodičům?“ lamentoval Barabas a najednou vůbec nevypadal jako dvoumetrová hora, ale spíš jako hromádka neštěstí.

Najednou Petra něco napadlo. Nebylo to sice moc pravděpodobné, ale co kdyby přece jen? Tam se přece nedívali a pod svícnem bývá největší tma!

Pro jistotu tedy doběhl ke svému stanu a zkontroloval druhou postel. Když se opět začal hlasitě smát, přilákalo to i hlavního vedoucího.

„Lotr jeden!“ ulevil si Barabas, když zahlédl Kima, jak hluboce spí ve své posteli, ovšem s obutými a úplně zablácenými botami. „Zítřka to pěkně schytá! A k večeri dostane...“ podíval se na Petra a větu dokončili opět se smíchem spolu: „...suchou šišku!“

Po chvilce Barabas zvažněl a podal Petrovi ruku. „Jsi skvělý a statečný kluk. Jdi si už lehnout, vystřídám tě na hlídce sám, stejně bych teď nejspíš neusnul.“

„A co Filip?“ překvapeně se rozhlížel Petr.

„Kdo?“ zatvářil se vousatý obr nechápavě.

Běželi honem do tábora a hledali všude. V kuchyni, na klučičích a dokonce i holčičích latrínách, ve společenském stanu i u zdravotnice, nikde nebyl. Dívali se i za stany, volali ho, ale Kim se neozýval.

„No Filip, můj kamarád, který mi pomohl ty zloděje dětství porazit.“
Ať se Petr díval na kteroukoliv stranu, nejlepšího přítele nikde neviděl.

„Jaký kamarád?“ divil se Barabas dál.

„Přece jsi ho viděl, byl tam se mnou, když jsi přišel...“ snažil se Petr ze všech sil, aby se vedoucí rozvzpomněl.

„Nevím, o čem to mluvíš, Šiško. Když jsem tě tam s nimi našel, byl jsi sám. Přišlo mi sice divné, že si povídáš nahlas a směješ se tomu, co jsi sám řekl, ale myslel jsem si, že je to součást strategie. Koneckonců díky tomu, že ses smál tak nahlas, se ti povedlo mě vzbudit a šel jsem zkontrolovat, co se to děje.“

Petr na něj chvíli překvapeně civěl. Je možné, že by měl halucinace nebo snad nějaké vidiny? Že by sem Filip ve skutečnosti nedorazil a nepomohl mu? Už už začínal mít pochybnosti o tom, jestli se mu to celé jen nezdálo, když mu Barabas položil ještě jednu otázku.

„Mimochodem, pořád ještě jsi mi nevysvětlil, jak jsi přišel na to, jak se jim ubránit.“

Takže to nebyl sen, opravdu se to stalo. On skutečně porazil partu zlodějů dětství, i když si doteď myslel, že na to byli s Filipem dva.

„Když mi Kim vyprávěl, co jsou zač a o co jim jde, řekl jednu důležitou věc. Že všechny ty krásné dětské věci z člověka vysají skrz jeho strachem rozšířené oči. Tak jsem si řekl, že dětem, které spí, ublížit nemůžou, protože ty mají přece oči zavřené. No a nám nezbývalo, než se zkrátka nebát a pro jistotu se jim vůbec nedívat do očí. Pak nám také nemohli vůbec nic udělat.“

„Zítřka ráno tě na nástupu jmenuji kapitánem vašeho oddílu místo Kima. Zasloužíš si to víc, než on,“ poplácal Petra vedoucí po zádech.

„Jestli k tomu můžu něco říct, nedělej to, Barabasi. On by se určitě necítil dobře. Myslím, že už to, že utekl z hlídky, mu dá docela zabrat, až se vyspí. Bude mít co dělat, aby ze sebe ten stud setřásl. Bude asi lepší ho pořádně zaměstnat, aby měl nějaký důležitý úkol a méně času na výčitky svědomí,“ požádal ho Petr.

„Ty jsi mi ale najednou nějaký dospělý! Nevysály ti ty potvory přece jen trochu toho dětského uvažování?“ zavtipkoval Barabas.

„Zjevně se jim to do jisté míry podařilo,“ zareagoval s přehnaně vážnou tváří Petr. „Obávám se, že se ocitneš ve velmi nepříjemné situaci, až budeš čelit výčitkám mých rodičů.“

Bodrý vousatý obličej náhle nepřirozeně ztuhl. Temné oči zkoumaly Petra tak důkladně, až to chlapec po chvíli nevydržel a vyprskl smíchy.

„Mám tě, kámo! Skočils mi na to!“ Petr se pobaveně plácal do kolennou.

„Teda Šiško! Vážně jsi mě dostal! Máš u mě buřta! A teď už padej na kutě, zítra je taky den. I když snad bude o dost klidnější, než ten dnešní. Dobrou,“ mávl ještě přátelsky Barabas, než se odebral nahoru na věž hlídat tábor po zbytek noci.

Když o chvíli později Petr usínal, běžely mu hlavou dvě věci. Nejdřív chvilku to, jak je možné, že se mu nejlepší kamarád takhle živě zjevil ve chvíli, kdy ho nejvíc potřeboval, a přitom tu zřejmě ve skutečnosti vůbec nebyl.

Druhou myšlenkou, po níž mu zůstal až do rána na tváři spokojený úsměv, bylo to, že si vlastně vůbec nevzpomíná, kdy se naposledy takhle hodně nasmál. I když to bylo místy opravdu strašidelné a nesmírně napínavé, vlastně se posledních několik hodin pořád jen smál, chechtal a chvílemi i za břicho popadal.

A to si původně fakt myslel, že se na táboře bude nudit! Kdyby jen máma věděla! Ale vysvětlovat jí to samozřejmě nebude. Nepochopila by to a nejspíš by mu ani nevěřila.